

# SPORT

sochi.ru  
2014



## COLUMN

HANS VANDEWEGHE



De Belgische delegatie tijdens de openingsceremonie in Sotsji. © Mark Humphrey/agf

## SOTSJI

**Olympische volgers bereikten in Peking al snel een machiavellistische consensus: niets beter dan een dictatuurtje voor het goede verloop van een groot sportevenement**

Tenzij er zich gisteravond een Tsjetsjeen met een verkeerd rugzakje onder de genodigden bevond, was het voornemen om zwerfhonden af te maken voorlopig het laatste gruwelijke nieuws dat ons vanuit de hel Sotsji heeft bereikt. Activisten hadden gevraagd om winteropvangplaatsen te bouwen voor de straatdieren, maar dat verzoek is afgewezen. Die harteloze Russen toch.

Wordt u dat gedoe over die Olympische Spelen onderhand ook moe? Elke hond met een hoedje en een laptop voelde zich de laatste weken geroepen te publiceren over de winterspelen, niet altijd gehinderd door veel kennis van zaken. Voor u mij verderkent van sympathie voor Vladimir Poetin: morgenavond kijken naar *Brandpunt* op de NOS en u weet wat ik echt van deze man en zijn rol in de sport denk.

Het meeste gezeur is – met alle respect – naast de kwestie. Dat holebi's in Rusland niet in het openbaar mogen kussen, is betreurenswaardig en fout, maar wie al eens buiten de westerse wereld komt, weet dat het ongeveer nergens mag. Ook niet voor hetero's overigens.

Dat Rusland geen democratie is naar westers model, mag ook duidelijk zijn, maar wie al eens verder keek dan zijn neus lang is, zal hebben gemerkt dat on-

ze westerse democratie een uitzondering is. De eigen normen en waarden willen opdringen aan hele naties, en die vervolgens verketteren omdat ze er niet aan willen, komt aardig in de buurt van moreel kolonialisme. Dat een oude Kaukasische boer gedwongen werd te verhuizen om de olympische sites te bouwen, zal wel kloppen.

De verantwoordiging daarover deed denken aan Peking, waar plotsklaps iedereen treurde over het slopen van hutongs. De huizen stortten er in en tot aan de Spelen deed de goot er dienst als toilet, maar dat was bijzaak. Dat er in Sotsji en daarbuiten een zeldzaam boompje en plantje is geveld om wat infrastructuur te bouwen, tant pis. Je kunt niet koken zonder een ei te breken, in dit geval meer dan één.

Ten slotte is er die 50 miljoen dollar. Of zijn het euro's? Of roebels, wie zal het zeggen? Net als bij de zomerspelen van

2008 kent niemand het juiste bedrag. Maar was Peking dan zo slecht? Alles op tijd klaar, geen geldgebrek en stonden wij van de pers iets te lang in de file, dan mocht de helft van de auto's de weg niet meer op.

Onder olympische volgers groeide al snel een machiavellistische consensus: niets beter dan een dictatuurtje voor het goede verloop van een groot sportevenement. Dat er in Sotsji al te flink is gebouwd, staat als een paal boven water. Dat daarbuiten nog meer is gebouwd, is ook helemaal juist.

Dat het meeste geld afkomstig is van de overheid en dat het in de zakken van enkele bevriende bouwfirma's is verdwenen – als zelfs alle Russische criticiasters het zeggen, zal ook dat wel kloppen. Dat was vier jaar geleden ook het verwijt in Vancouver. Alle infrastructuurkosten op de nek van de Spelen afschuiven, is belachelijk. Als Rusland een nieuw winter-

sportcentrum wil bouwen, heeft het dat recht. Wij kunnen dat niet correct vinden, of te duur, maar eigenlijk hebben we daar geen zaken mee. Als het olympische circus straks uit Sotsji vertrekt, neemt het heus niet de nieuw gebouwde pistes, sporthallen en wegen mee. En elke Rus die niet langer in de Alpen maar voortaan in Sotsji gaat skiën, is alvast een mooie olympische verwezenlijking.

Toen het Internationaal Olympisch Comité in 2005 voor Sotsji koos, was daar in wezen ook al niets verkeerd mee, want de Russen hadden gewoon het beste dossier. Dat er de voorbije weken zo gehica-neerd is, is de schuld van één onzinnig document: het olympisch charter.

Dat gebruikt holle begrippen als menselijke waardigheid en laat uitschijnen dat de olympische beweging inzit met de mensheid en – godbetert – de democratie. Een beetje misschien, maar het IOC zit vooral in met de olympische inkomsten en gebruikt de olympische waarden als glijmiddel om de duurste sportsponsoring ter wereld te verkopen.

Sport kan en zal de mensheid niet redden. De Olympische Spelen zelf zijn hooguit goed voor de sport, en zelfs dat is niet altijd waar. Het zou het IOC sieren als het dat eens zwart op wit aan de wereld zou vertellen.